

La granota Renata era la millor cuinera de tots els estanys, i en el seu bonic restaurant hi anaven granotes i gripaus de tots els voltants. Les seves «mosques amb salsa picant» o les seves «aletes de libèl·lula amb mel d'abella» eren delícies que cap granota no volia deixar de tastar, i això feia sentir la Renata verdaderament orgullosa. Un dia, va aparèixer en el seu restaurant en Nicolau, disposat a sopar. En Nicolau era un gripau gros, i una mica barroer. Quan li van presentar els exquisits plats de la Renata, va començar a protestar dient que allò no era menjar, i que el que ell volia era una bona hamburguesa de borinot. La Renata es va acostar al senyor gripau per preguntar-li què passava amb els seus plats, i quan aquest li va dir que aquelles coses que li havia servit eren «porqueries», es va sentir tan furiosa i ofesa que, sense dir-li una paraula li va etzibar un cop de paella al cap. Quin guirigall que hi va haver. Crits per aquí i crits per allà, el pobre gripau tenia el cap ben adolorit. La Renata de seguida es va adonar que havia d'haver controlat els seus nervis, que el que havia fet, no estava gens bé, i no parava de demanar disculpes a en Nicolau. El gripau Nicolau deia que només podria perdonar-la si ell mateix li tornava el cop de paella al cap. Tots tractaven de calmar-lo, sabien que el gripau era molt forçut, i que la Renata era molt remenuda. El gripau tenia tanta força que amb un cop de paella enviaria la pobra granota a la Lluna. Però ell no acceptava disculpes, i la Renata se'n penedia. La granota, ben preocupada, va començar a fer de tot perquè la perdonés: li va donar una pomada especial per als cops, li va servir licor d'aigua d'estany i fins i tot li va preparar una deliciosa hamburguesa de borinot. Però en Nicolau li volia tornar el mastegot i així quedar en paus. Quan el gripau ja tenia la paella alçada va aparèixer un gripau vellet, que caminava feixuc, amb l'ajuda d'un bastó. Li faltava una cama.

Perdó

La granota i el gripau

—Espera, Nicolau! —va dir el gripau vellet—. Podràs donar-li el cop de paella al cul quan jo t'hagi arrencat una de les teves potes. Recorda, amic meu, que jo vaig coix i porto bastó per culpa teva.

El gripau Nicolau va quedar paralitzat. Aquell vellet era el professor Grau. Un dia, quan era petit, havia desobeït les seves ordres i s'havia allunyat massa de l'estany. Uns nens que es banyaven a l'aigua van intentar atacar-lo. Encara era petit i no podia córrer gaire i amagar-se. El pobre professor Grau, per salvar-lo, es va encarar a aquella colla de «ximplets», i un d'ells li va arrencar una pota. El professor des d'aleshores anava coix i, malgrat això, no l'hi havia tornat a recordar mai, fins aquell dia.

Aleshores, el gripau es va adonar que havia estat molt injust amb la Renata. Tots, ell mateix també, ens podem equivocar alguna vegada, i tornar cop per cop i mal per mal no fa més que empitjorar les coses. Així que, encara que li feia mal el cap i pensava que la granota no havia actuat bé, en veure-la tan penedida i fent de tot perquè la perdonés, va decidir perdonar-la.

Després d'això, tots tres van poder dedicar la resta del dia a riure's d'aquella història i a assaborir la deliciosa hamburguesa de borinot.

Van estar d'acord que tots ens podem equivocar i que, encara que ens costi, sempre és millor demanar perdó.

Adaptació

